

Zepeline peste piața Bucur-Obor

Mircea Cărtărescu

Zepeline lungi planau peste piața Bucur-Obor
erau ochii tăi lungi, văzuți prin retrovizor.
Cine mai văzuse glisând uriașe, atâta de-aproape
zepeline cu gene, cu cearcăne, cu fard albăstrui peste pleoape?
Cetățenii priveau prin ferestrele farmaciei, patiseriei, C.E.C.-ului,
magazinului de confecții pentru bărbați, femei & copii
indicatoarele de circulație se muiaseră de plăcere
țigăncile cu gumă de mestecat cu poze de Alfa-Romeo
își suciseră vertebrele cervicale în sus
iar ochii tăi intrau în nori, sclipeau în soare, îndreptându-se mereu
spre apus...

Erau nebunești, aveau expresia nebunească pe care ți-o văzusem în holul
blocului, când ne sărutasem în lumina beculețelor de la lift,
erau extraordinari și amenințători, erau instrumente de război, ovale
zepeline care nu țineau seama de galbenul zilei de
iunie, de emailul mașinilor de mic litraj parcate în
fața magazinului Materna
erau pure mașinării, mecanisme de ceas care nu-nțelegeau alfabetul
cosmeticele, limbajul peltic al costumașelor pentru copii,
hieroglifile mandarinelor, locuțiunile landourilor din
vitrine
erau orbi la senzația de film voalat a înserării străbătută de imaginea
lui Dimov cu cămașă neagră și un fuior de barbă îngălbenită
plimbându-și nepoata în căruciorul dimovian
erau extravaganti, extravaganti ca azurul, cerești ca platina, verzi ca fildeşul,
tari și uscați ca apele mărilor din nord, cu cetacee,
rentabili ca triajele gării Obor
erau pahare de semicristal aruncând curcubeie, pungi de plastic subțire
pline cu sprayuri "dalia" pentru export, containere cu
geamuri învelite în paie, 109 și 276 frânând ca niște
paralitici roșcovani în fața vitrinelor cu aparate foto
și rachete metalice poloneze
erau zepeline moi, cu elice, cu veșmântul de pânză cauciucată pe schelet
radiar de aluminiu, cu două motoare a câte 3700 cmc.
dezvoltând o viteză de 80 Km/h, cu capacitatea de
254000 metri cubi de heliu, cu puterea de transport de
5000 de tone, fabricate la Uzinele "Page, Plant & sons",
1972.
erau ochii tăi în vârstă de optișpe ani
întinși pe toată bolta, și barosani.

stăteam în stația lui 21 și cântam în gând "Picasso's Last Words" și mă

POEZII ONLINE

simțeam fericit
eram fericit că exist și credeam, pe cuvânt, credeam prima dată în viața
mea în realitatea absolută a mașinilor și tramvaielor și bordurilor
credeam și în nori, mi se părea că am o istorie, că am un trecut, că
am scris cărți
credeam în bicicletele medicinale din vitrină, în mingile de tenis din
cutiile "Airplane", în fulgii de badminton din cutiile "Double Happiness",
în fiecare bucată de tergal de pe manechinele cu țeasta goală și
ochelari de soare
în fiecare mandarină din toneta cu mandarine
știam că va veni noaptea cu stele de diamant și credeam până și în
stelele care nu pot fi văzute cu ochiul liber
și credeam că sunt făcut din oase, că în burta mamei mele crescuse
mileul oaselor mele și mi se configurase traheea, vezica
și știam că acolo visasem primele vise
și credeam că voi muri și totuși nu credeam și știam că nu voi muri
tocmai pentru că nu cred cu totul că este posibil să mori
și știam că nu pot trăi pentru că nu pot crede până la capăt în viață
știam, da, că râsul și plânsul sunt tot una cu banii, cu vântul, cu benzina,
cu poșetele, cu lamele, cu uitarea
și știam că nu sunt nimic și că sunt totul și că nu sunt nici nimic și
nici totul
ci că exist, fantoma mea există în stația de tramvai, unde tramvaiele
trec pe lângă mine ca niște aisberguri
că văd norii și blocurile și cerceii codanelor pentru că lumina lor îmi
palpează retina
filmam existența, lumea se strânsese în jurul meu să vadă cum filmez
existența, cum mă ocup de ecleraj, cum potrivesc
reflectoarele, cum fac pe inginerul de sunet, cum fac
o probă de microfon reglând înălțimea girafelor, cum
glisez pe căruciorul pe șine, plonjând în travelinguri
fără sfârșit
și un țăran făcea cu mâna spre obiectiv ca să se vadă în poemul meu
și existența apără deodată, grășana lui Fellini, țâțoasa, țestoasa, briliantina,
stroboscopica, proaspăt fardată, cu sclipici pe la
pleoapele grele, cu sudoare pe gât, cu pandantive din
cranii scalpate, cu sticlute pline de mosc înfipite în
pori, cu zece mii de șerpi veninoși împlețiți peste păr
ca o cununiță de premiant, cu verighetă de sânge, cu
măsele de ipsos, cu o sută de mii de țâțe de capră
sub bluza de garofiță
ducea sub braț un video, mesteca radiații
iar eu o filmam ca pe ceva în care nu poți să crezi
ca pe ceva în care nu poți să nu crezi
eram treaz de parcă aș fi băut un milion de cafele
eram transparent ca unghia de fericire.

și brusc lumea galben-albastră s-a deschis ca o floare

POEZII ONLINE

și brusc ochii tăi planând pe tot cerul au început să plângă cu lacrimi scânteietoare
și deodată sună alarma din miile de ciuperci antiaeriene de pe acoperișurile construcțiilor înalte
și brusc oamenii începură să fugă ca sub o ploaie mare sau ca în "Potemkin"
și brusc bilele imense de lacrimi izbiră asfaltul
și șinele de tramvai săriră în aer
și magazinul Bucur-Obor se ruină încet, arzând ca în filmele de război
și mașinile se desfăcură în piese și table și librăria de vizavi aruncă în văzduh rigle topite, compasuri strâmbe,
ursuleți în flăcări, volume pulverizate
și de sub plăcile mari de asfalt țândărite se ridică brusc toată vegetația oprimată: volbura, piciorul-cocoșului, mușetelul
și din pasajul puțind a urină se strecurară afară, cu glugi de vene pe țeastă, zeii infernului, decorativi,
inofensivi, insolvabili, Gautama și Klimt
și Zagreus și șopârlele și hienele și scorpionii
și sobolanii și Miazănoaptea și Ernst și Seth și Stoiciu și Krishna
și șoșelele arseră ca niște cârpe și tramvaiele își aruncară în aer șasiurile și roțile grele de metal
și vânzătoarea de nechezol cu ghiuluri de aur, își așeză în palmă oscioarele tălpilor
și lacrimile cădeau, cât autobuzele, ca peste Dresda
ca peste pădurile Vietnamului, dure ca porțelanul, reci ca scopolamina
și ochii tăi erau umezi, cu vinișoare roșii, cum fuseseră săptămâna trecută în Herăstrău, când ne-am suit în roata mare cu spițe ca de bicicletă și n-am văzut din vârful ei absolut nimic decât pe un muncitor cu fiu-său, și ei în roată, care se holbau la noi cum ne mușcam buzele, înnebuniți că nu ne puteam devora
și ochii tăi alunecau pe cer cu un hureit de motoare printre norii pufoși și berzele cu picioare roșii, berzele rotitoare...

singur, fără apărare în fața ochilor tăi
adăpostit într-o pâlnie lăsată-n asfalt de o lacrimă-a ta
privind amurgul în țândări și lumea mea redusă la cofraje fumegătoare
mi-am lipit pe față masca de gaze cu ochiuri întrebătoare
ca o insectă am tresărit și-am privit:
stelele se aliniaseră la răsărit
și luară startul peste lumea-n ruine.
era un maraton, stelele purtau numere de concurs pe spatele tricourilor multicolore
și reclame de Pepsi pe șepci, și călcau peste noi cu adidașii moi.

POEZII ONLINE

mă gândeam la viața mea, la ratarea mea.
la neputința mea de a crede și a nu crede.
atingeam o bucată de tablou de bord, un ciob nesățios de vitrină
o piesă dintr-o mașină de tuns cine știe cum nimerită lângă mine
și îmi spuneam, îmi spuneam și gemeam:
Doamne, un pui de maimuță te privește în ochi
dar prin arterele mele circulă visele tale
lumea e un tort pe care nu știu de unde să-l încep
și trebuie să-l mănânc până la ultima stafidă
un tort de un miliard de kilometri cubi.
lasă-mă să confund realul cu irealul
lasă-mă acoperit de un val seismic: de palma ta.
să mă asfixiez respirând un deget de-al tău înspumat
un deget cu moluște și cefalopode
lasă-mă să viețuiesc, să dispar...
când ți-am văzut conturându-se părul, încâlcit ca o mașină cu aburi
și apoi buzele și dinții și gingiile, căci zâmbeai printre nori
și răneai cu dinții pielea de cireasă a stelelor
apoi ți-am văzut cerceii inconfundabili de copil cuminte prinși de lobii
prelungi
și în sfârșit nasul cu toată nebunia aia de pistrui
și umerii obrazilor... ce să mai spun,
era capul tău în gros-plan și în spate stele, era ca în "Războiul stelelor"
erai ca prințesa Lea din "Războiul stelelor"
doar că te uitai la mine, în groapa mea de obuz
și îmi zâmbeai, și am știut atunci că sunt din nou îndrăgostit, cum nu
mai fusesem de cinci ani, cum nu mai credeam că o
să mai fiu vreodată
am știut că mi se mai dă o șansă
brusc am știut că mi se mai dă o șansă.